

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 640/2025-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 54/2022 zo 14. februára 2024 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Návrh na prerušenie konania **zamietá**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s právom na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 4 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru a základného práva na ochranu súkromia (vrátane práva na ochranu osobných údajov) podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 charty a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 54/2022 zo 14. februára 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadost'učinenie 20 000 eur, ako aj náhradu trov pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a predloženého spisu všeobecného súdu (sp. zn. 5T/16/2013) vyplýva, že sťažovateľ bol v poradí prvým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/16/2013 z 20. mája 2013 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“) oslobodený spod obžaloby. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To 127/2013 zo 6. februára 2014 bol prvý rozsudok okresného súdu zrušený v celom rozsahu a vec bola okresnému súdu vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu opätovne prejednal a rozhodol. Krajský súd rozhodoval v senáte zloženom z predsedu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

3. Sťažovateľ bol v poradí druhým rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5T/16/2013 z 9. júla 2015 (ďalej len „druhý rozsudok okresného súdu“) v spojení s opravnými uzneseniami uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného v rozhodnom období (ďalej len „Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní siedmich mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bol výkon uloženého trestu podmiennečne odložený na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov. Podľa § 60 ods. 1 a 2 Trestného zákona mu bol zároveň uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka Policajného zboru (ďalej len „príslušník Policajného zboru“) po dobu dvoch rokov.

4. O odvolaniach sťažovateľa a prokurátora podaných proti druhému rozsudku okresného súdu krajský súd rozhodol v senáte zloženom z predsedu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] rozsudkom sp. zn. 4To/127/2017 z 13. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e) a d) a ods. 3 Trestného poriadku druhý rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 a § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere siedmich mesiacov. Podľa 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona mu podmiennečne odložil výkon uloženého trestu na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov a podľa § 61 ods. 1 a 2 Trestného zákona mu uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta v trvaní štyroch rokov. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol.

5. O dovolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku krajského súdu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b), c), d), g) a i) Trestného poriadku rozhodol najvyšší súd v senáte zloženom z predsedu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] napadnutým uznesením tak, že ho odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje v niekoľkých argumentačných okruhoch. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu v spojení s právom na spravodlivý proces uvádza:

a) [REDAKOVANÉ] bola ustanovená za členku vo veci konajúceho senátu najvyššieho súdu až po pridelení mu veci, a to bez náhodného výberu alebo vopred stanoveného algoritmu. Poukazuje pritom na závery nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020-37 z 28. januára 2021;

b) senát krajského súdu rozhodol v nezákonnom zložení, keďže rozvrh práce nebol verejný a transparentný. Senát 4 To bol štvorčlenný, pričom nebolo zrejmé, v akom zložení mal byť

ustanovený na prejednávanej veci. Poukazuje na závery (bod 22 až 25) nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 589/2023-45 zo 7. decembra 2023;

c) zákonným sudcom odvolacieho senátu konajúceho súdu mal byť v zmysle čl. III bodu 4 Rozvrhu práce pre rok 2017 účinného v čase nápadu odvolaní (podaných proti druhému rozsudku okresného súdu) [REDAKOVANÉ], ktorý ako člen senátu už vo veci spolurozhodoval (v rámci prvého uznesenia) a ktorý bol činným sudcom aj v čase druhého rozhodovania odvolacieho senátu. Ak by túto argumentáciu ústavný súd neakceptoval, sťažovateľ uvádza, že v čase pridelenia jeho veci na rozhodnutie bol senát 4 To trojčlenný (t. j. bez sudcu [REDAKOVANÉ]). O to viac preto nebol dôvod na to, aby [REDAKOVANÉ] nahradil zákonného sudcu [REDAKOVANÉ];

d) nemožno sa stotožniť so záverom dovolacieho súdu, ktorý tento dovolací dôvod formalisticky odmietol s odôvodnením, že ho sťažovateľ neuplatnil v konaní pred odvolacím súdom. Sťažovateľ odôvodňuje tento názor: 1. citáciou záverov (bodov 44 až 50) rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 1. júla 2007 vo veci Chronopost SA, sp. zn. C-341/06 P a C-342/06 P, 2. tým, že nebol účastný na verejnom zasadnutí 13. septembra 2018, hoci sa ho chcel zúčastniť (pozri bod 7 tohto uznesenia), a teda objektívne nemal vedomosť o tom, ako bude «vykreovaný» trojčlenný senát, 3. tým, že dovolací súd zaujal zjavne formalizovaný výklad § 371 ods. 4 Trestného zákona a 4. sťažovateľ nebol povinný uplatniť námietku nezákonného zloženia senátu (odvolací súd nemal možnosť zmeniť rozvrh práce). Podstata problému totiž spočívala v rozvrhu práce, na čo poukazoval aj ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 475/2022 z 21. decembra 2022, ktorý bol zmenený až v roku 2023. Uplatnenie tejto námietky v konaní pred odvolacím súdom by bolo len iluzórne.

7. K namietanému porušeniu práva na kontradiktórne súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru a čl. 50 ods. 3 ústavy sťažovateľ uvádza:

a) odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti. Vykonal na ňom dokazovanie a zároveň rozhodol rozsudkom napriek tomu, že sťažovateľ trval na svojej účasti na ňom, doručil ospravedlnenie a dokladoval práceneschopnosť ošetrojúcim lekárom;

b) dôsledkom takého postupu odvolací súd pozbavil sťažovateľa jeho obhajobných práv podľa bodu 43 ústavnej sťažnosti;

c) dovolací súd odobril popísaný postup odvolacieho súdu;

d) formalizovaným výkladom § 120 ods. 2 Trestného poriadku všeobecné sudy pozbavili sťažovateľa označených práv.

8. Sťažovateľ namieta porušenie práva na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 142 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, v súvislosti s ktorým argumentuje, že druhý rozsudok okresného súdu nebol vyhlásený v celosti, ale bez tzv. skutkovej vety. Tento nedostatok nebol odstránený ani dovolacím súdom, ktorý vyslovil ústavne neakceptovateľný názor, že právo na verejné vyhlásenie rozsudku nemožno subsumovať pod žiaden z dovolacích dôvodov.

9. Sťažovateľ namieta aj porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia a nezákonného zabezpečenia časti dôkazov, k čomu uvádza, že namietal nezákonnosť správy Orange Slovensko, a.s., o lokalizácii mobilného telefónu a z nej plynúcich dôkazov (vyšetrovací pokus, ktorý sa vyslovene odvoláva na lokalizačné údaje). Táto správa bola zabezpečená

bez relevantného príkazu súdu podľa § 116 Trestného poriadku, avšak informácie z nej boli v konaní použité. V nadväznosti na to došlo aj k zásahu do práva na súkromie (vrátane práva na ochranu osobných údajov) podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1 a 2 charty a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, a to bez kontroly súdu či nezávislého orgánu. Odvolací súd vykonal tento dôkaz na verejnom zasadnutí 13. septembra 2018, na ktorom sťažovateľ nebol prítomný. Všeobecné súdy neuviedli, „z akého dôvodu museli byť použité takéto invazívne prostriedky“.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

10. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti najvyšší súd vyjadril v podaní doručenom ústavnému súdu 24. júna 2025, a to konkrétne stanoviskom predsedu senátu 2T, ktorý ju navrhol ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

11. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu rozhodovaním senátu najvyššieho súdu, ktorého členkou bola [REDAKOVANÉ], uviedol, že v čase náhodného pridelenia predmetnej trestnej veci bol senát 2T zložený z predsedu senátu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Z dôvodu zániku funkcie sudcu [REDAKOVANÉ] bola do senátu 2T opatrením č. 3, ktorým sa mení a dopĺňa Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrení č. 1 a 2, doplnená členka senátu [REDAKOVANÉ]. Predseda senátu pritom akcentoval čl. XXVII ods. 2 rozvrhu práce, ktorého znenie citoval. K tomuto ustanoveniu rozvrhu práce zároveň poukázal na závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 49/2024 z 27. augusta 2024. Podľa jeho názoru najvyšší súd rozhodoval v predmetnej veci v zákonomnom zložení, v súlade so zákonom o súdoch, ako aj rozvrhom práce najvyššieho súdu.

12. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu rozhodovaním odvolacieho súdu najvyšší súd konštatoval, že sa ňou zaoberal na s. 11 a 12 napadnutého uznesenia, ktorého znenie rovnako citoval. Sťažovateľ mal možnosť namietat' zloženie senátu krajského súdu na verejnom zasadnutí konanom 31. mája 2018, na verejnom zasadnutí konanom 4. júla 2018, resp. v rámci akéhokoľvek svojho podania v priebehu odvolacieho konania, pričom by bolo povinnosťou krajského súdu zaoberať sa touto námietkou. Tým, že sťažovateľ tak neučinil, rezignoval na uplatnenie tohto svojho práva, nemohol sa úspešne dovolávať uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Jeho ústavnoprávna argumentácia je protirečivá, ak na jednej strane tvrdí, že námietku nezákonného zloženia senátu nemohol uplatniť z dôvodu svojej neúčasti na verejnom zasadnutí konanom 13. septembra 2018, a na strane druhej tvrdí, že uvedenú námietku nebol povinný uplatniť, pretože by bola zjavne neúčinná. Najvyšší súd sa nestotožňuje s tým, že by danú námietku nebolo potrebné uplatniť v priebehu odvolacieho konania, pretože odvolací súd by to nemal ako napraviť. Predmetné by malo za následok, že obvinený by si mohol selektívne vyberať, ktoré námietky uplatní v priebehu konania a ktoré sa rozhodne uplatniť až v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov. Odkázal pritom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 13/2017 z 15. júna 2020 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí sudov SR pod č. 52, roč. 2021.

13. K namietanému vykonaniu verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti najvyšší súd odkázal na vysporiadanie sa s predmetnou argumentáciou na s. 18 až 20 napadnutého uznesenia. Akcentoval, že sťažovateľ nepopiera, že ním predložené ospravedlnenie neúčasti na verejnom zasadnutí nezodpovedalo § 120 ods. 2 Trestného poriadku, ale namieta, že jeho ťažkosti bolo možné subsumovať pod toto zákonné ustanovenie, avšak bez uvedenia akejkoľvek ďalšej skutočnosti alebo dôkazu, ktoré by toto jeho tvrdenie akýmkoľvek spôsobom preukazovali.

14. K atakovanému porušeniu práva na verejné vyhlásenie rozsudku najvyšší súd odkázal na svoje odôvodnenie na s. 23 a 24 napadnutého uznesenia. K sťažovateľom namietanému nezákonnému zabezpečeniu dôkazov zasa poukázal na s. 20 a 21 napadnutého uznesenia. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, podľa názoru najvyššieho súdu žiadnym spôsobom nekonkretizoval, ktorými konkrétnymi dovolacími námietkami sa dovolací súd mal zaoberať nedostatočne.

III.2. Replika sťažovateľa:

15. Sťažovateľ zaujal stanovisko k vyjadreniu najvyššieho súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 25. augusta 2025. Nestotožnil sa s tvrdeniami najvyššieho súdu a v celom rozsahu zotrval na podanej ústavnej sťažnosti.

16. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu rozhodovaním senátu najvyššieho súdu, ktorého členkou bola [REDAKOVANÉ], uviedol, že neexistovali transparentné pravidlá, ktoré by vopred upravili pridelenie nového sudcu. Odkázal pritom na závery rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 12. januára 2006, č. 57774/13, vo veci *Miracle Europe Kft. proti Maďarsku*. S poukazom na zrušujúci nález ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 59/2024 z 26. júna 2024 rozporuje relevantnosť poukazu najvyššieho súdu na závery jeho uznesenia sp. zn. 1 Tdo 49/2024 z 27. augusta 2024.

17. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu rozhodovaním odvolacieho súdu uvádza, že namieta dve skutočnosti (a teda nejde o protirečivé tvrdenia). Prvou z nich je, že nevedel o konkrétnom zložení odvolacieho senátu a zároveň že nebol povinný uplatniť predmetnú námietku najneskôr v priebehu odvolacieho konania z dôvodu jej neúčinného uplatnenia v odvolacom konaní (odvolací súd by nevedel napraviť predmetné pochybenie, keďže na taký prípad neexistuje formalizovaný postup). Rozporuje viazanosť najvyššieho súdu stanoviskami trestnoprávneho kolégia (vo vzťahu k R 11/2016) a atakuje vysporiadanie sa najvyššieho súdu s touto námietkou v dovolacom konaní, resp. vecné nevysporiadanie sa s ňou, čím mu bola odňatá možnosť efektívne konať pred súdom. Sťažovateľ odkazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 35/2021 z 27. októbra 2021 a sp. zn. 6 Tdo 77/2019 z 25. marca 2020, v prípade ktorých sa najvyšší súd ani neriadil stanoviskom, na ktoré aktuálne odkazuje, a teda došlo aj k porušeniu princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní.

18. K argumentácii o lokalizácii mobilného telefónu a z nej plynúcich dôkazov (bod 9 tohto uznesenia, pozn.) uvádza, že pokiaľ sa ústavný súd nestotožní s jeho tvrdeniami, podáva návrh na prerušenie konania a predloženie veci Súdnemu dvoru v súlade s čl. 267 Zákona o fungovaní Európskej únie s nasledujúcou prejudiciálnou otázkou: „Uplatnia sa závery *Rozsudku SDEU, sp. zn. C-746/18 zo dňa 02.03.2021 na prejednávanej veci, v ktorej boli lokalizačné údaje získané policajným orgánom od poskytovateľa elektronických komunikačných služieb bez predchádzajúceho*

súhlasu súdu alebo nezávislého správneho orgánu na základe vnútroštátneho ustanovenia akým je § 3 ods. 1 Trestného poriadku, a súčasne bez toho, aby sa takýto prístup obmedzoval na konania týkajúce sa boja proti závažnej trestnej činnosti alebo predchádzaniu vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť, a to bez ohľadu na dĺžku obdobia, za ktoré bol prístup k uvedeným údajom vyžiadaný, na množstvo, ako aj druh dostupných údajov v rámci tohto obdobia.”

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty) v spojení s právom na verejné vyhlásenie rozsudku (podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 142 ods. 4 ústavy), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] a základného práva na ochranu súkromia (čl. 7 a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 charty a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania.

IV.1. K namietanému porušeniu práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi:

20. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch, pre posudzovaný prípad v Trestnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov (I. ÚS 683/2023).

21. Základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi bytostne ovláda celé konanie všeobecného súdu vo veci konkrétneho účastníka. Rešpektovanie tohto základného práva v individualizovanom súdnom konaní tak determinuje nielen ústavnú akceptovateľnosť súdneho rozhodnutia ako zásadne *inter partes* záväzného právno-aplikačného úsudku konajúceho súdu o predmete konania, ale aj ústavnú kvalitu samotného procesného postupu všeobecného súdu tvoreného jednotlivými procesno-právnymi úkonmi súdu. Naznačuje to už judikovaný právny názor ústavného súdu, podľa ktorého procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 1 ústavy a napokon aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 116/06, III. ÚS 291/2016).

22. Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s právom na zákonného sudcu vyslovil, že rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (rozsudok EŠLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000, I. ÚS 289/2025, IV. ÚS 430/2025).

23. Z judikatúry ústavného súdu i EŠLP možno vyvodiť, že súčasťou záruk spojených s právom na zákonného sudcu sú aj požiadavka transparentnosti a predvídateľnosti pridelenia veci zákonnému sudcovi, t. j. prideľovania súdnej agendy, ktoré musí byť regulované priamo v rozvrhu práce (formálny aspekt), ako aj požiadavka stability súdu zabraňujúca svojvoľnému odňatiu veci zákonnému sudcovi po tom, ako mu bola pridelená, obe tieto požiadavky musia byť reálne,

transparentné, určené vopred a musia obsahovať záruky proti ich zneužitiu (materiálny aspekt), aby mohlo dôjsť k naplneniu práva na zákonného sudcu (m. m. I. ÚS 683/2023, IV. ÚS 430/2025).

K tvrdeniu o nezákonnom sudcovi v dovolacom konaní

24. V prvom rade je potrebné uviesť, že o dovolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd rozhodol v senáte zloženom z predsedu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ namieta, že sudkyňa [REDAKOVANÉ] bola ustanovená ako členka senátu po napadnutí veci na najvyšší súd bez náhodného výberu alebo vopred stanoveného algoritmu. Odkazuje pritom na závery rozsudku EŠLP z 12. januára 2006, č. 57774/13, a dôležitosť opätovného pridelovania vecí súdom v súlade so zákonom a objektívnym spôsobom.

25. Z vyjadrenia najvyššieho súdu vyplýva, že v čase náhodného pridelenia predmetnej trestnej veci bol senát 2T zložený z predsedu senátu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Z dôvodu zániku funkcie sudcu [REDAKOVANÉ] bola do senátu 2T opatrením č. 3, ktorým sa mení a dopĺňa Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrení č. 1 a 2 doplnená členka senátu [REDAKOVANÉ] s tým, že zasadá v senáte podľa rozvrhu práce, vybavuje podania fyzických a právnických osôb. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na uplatnenie predposlednej vety čl. XXVII ods. 2 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrení č. 1 až 3 práve v dôsledku zmeny v personálnom obsadení trestnoprávneho kolégia.

26. Zo súdneho spisu sp. zn. 2 Tdo 54/2022 najvyššieho súdu (ako aj s. 10 napadnutého uznesenia, pozn.) je zrejmé, že vec bola predložená najvyššiemu súdu 3. augusta 2022, kde bola vedená pod sp. zn. 2Tdo/54/2022 a v zmysle čl. V ods. 2 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2022 pridelená predsedovi senátu JUDr. Piovarsymu ako sudcovi spravodajcovi. Následne v zmysle bodu III písm. a) opatrenia č. 8, ktorým sa mení a dopĺňa rozvrh práce najvyššieho súdu na rok 2022 bola vec vedená pod sp. zn. 2Tdo/54/2022 s účinnosťou od 1. októbra 2022 prerozdelená predsedovi senátu JUDr. Paludovi ako sudcovi spravodajcovi.

27. Zo súdneho spisu najvyššieho súdu je ďalej zrejmé, že sťažovateľ sa na zloženie v jeho veci konajúceho senátu dovolacieho súdu dopytoval podaním z 26. júna 2023 s tým, že informáciu o zložení senátu osobitne žiadal označením konkrétnych sudcov. V nadväznosti na uvedený dopyt mu bola poskytnutá odpoveď zo 6. júla 2023, v zmysle ktorej mu bolo oznámené, že z dôvodu zániku funkcie sudcu [REDAKOVANÉ] (odchod do dôchodku) bola vec pridelená predsedovi senátu [REDAKOVANÉ] s členkami senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

28. Ústavný súd v prvom rade k sťažovateľovmu odkazu na rozhodnutie EŠLP (bod 24 tohto uznesenia, pozn.) uvádza, že v okolnostiach prerokúvanej veci išlo o skutkovo aj právne odlišné skutočnosti. Pokiaľ akcentuje všeobecné východiská predmetného rozhodnutia, a teda potrebu vopred stanovených transparentných pravidiel pridelovania vecí, s týmto sa ústavný súd môže stotožniť, avšak v okolnostiach prerokúvanej veci absentuje príčinná súvislosť medzi sťažovateľovým odkazom na príslušné rozhodnutie a okolnosťami jeho veci, ktoré v konkrétnosti ani nepopisuje.

29. Sťažovateľ tiež poukazuje na závery nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020-37 z 28. januára 2021; konkrétne cituje časť jeho bodu 45 a 46, ale žiadnym spôsobom nekonkretizuje, ako je ich potrebné aplikovať na jeho skutkovú a právnu situáciu, pričom predmetný nález podľa názoru ústavného súdu opätovne riešil odlišné meritum veci. Ústavný súd v označenej veci riešil prípad, keď zastupujúci člen senátu 1T najvyššieho súdu bol určený zo senátu 2T riadiacim predsedom senátu 2T, avšak bez akejkoľvek transparentnosti pri výbere z troch možných sudcov ako potenciálnych zastupujúcich sudcov. Vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu v konaní pred ústavným súdom pritom neobsahovalo ani len tvrdenie, že zastupujúci člen do senátu 1T bol skutočne určený riadiacim predsedom senátu 2T. Ústavný súd preto konštatoval, že na základe dostupných informácií nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru o tom, že sudkyňa (zo senátu 2T), ktorá ako členka senátu 1T rozhodovala o veci sťažovateľov, bola určená podľa pravidiel obsiahnutého v čl. V ods. 2 rozvrhu práce najvyššieho súdu, teda určená predsedom senátu 2T (I. ÚS 683/2023). Vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 59/2024, na ktorú sťažovateľ odkázal v replike, bola tiež odlišná skutková situácia, keď sa najvyšší súd s potenciálne relevantnou námietkou sťažovateľa v tam napadnutom uznesení náležite nevyšporiadal, keďže nezaujal k jej podstate vecné stanovisko.

30. Ako je nesporne zrejme zo súdneho spisu najvyššieho súdu, ako aj dotknutého rozvrhu práce, najvyšší súd postupoval v zmysle znenia verejne prístupného rozvrhu práce (na webovej stránke najvyššieho súdu). Zároveň je nepopierateľné, že sťažovateľ mal vedomosť aj o konkrétnom zložení senátu vo veci konajúceho súdu (ktorú nerozporuje), na ktoré sa osobitne dopytoval približne polrok pred samotným rozhodnutím najvyššieho súdu. V prípade, ak by v zmysle predmetných mu dostupných informácií nesúhlasil s uvedeným zložením senátu, mal už v tomto štádiu konania možnosť namietat' jeho zloženie. Sťažovateľ ani netvrdí, že by tak urobil v priebehu dovolacieho konania.

31. Platí, že automatické či plošné vyžadovanie dostatočnej bdelosti sťažovateľa a jeho obhajcu v súvislosti s otázkami zaujatosti sudcov/členov senátu nie je adekvátne bez toho, aby sa zohľadnili konkrétne okolnosti prípadu. V pertraktovanej veci však ani po ich zohľadnení nie je možné rezumovať iné, ako že pokiaľ sťažovateľ namieta prvýkrát až v podanej ústavnej sťažnosti okolnosť nezákonného zloženia senátu, a teda že [REDAKOVANÉ] bola ustanovená ako členka senátu po pridelení veci na najvyšší súd bez náhodného výberu alebo vopred stanoveného algoritmu, o ktorej mal vedomosť už v dovolacom konaní (približne polroka pred samotným rozhodnutím), avšak túto skutočnosť nenamietol, nesplnil kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré neumožňuje šetriť si argumenty, o ktorých vedel, resp. vedieť mohol a mal a ktoré sa dali uplatniť ešte pred konaním o ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 529/2024). Ustanovenie [REDAKOVANÉ] ako členky konajúceho senátu vyplýva z rozvrhu práce na rok 2023 v znení jeho opatrenia č. 3, a teda sťažovateľove námietky nesmerujú proti jej ustanoveniu v rozpore s rozvrhom práce, ale atakujú samotné znenie rozvrhu práce bez bližšej konkretizácie ústavnoprávnych tvrdení rozvíjajúcich predmetnú argumentáciu. Ako ústavný súd mnohonásobne opakuje, jeho úlohou ani v okolnostiach prerokúvanej veci nie je hádať alebo domýšľať si, o aké porušenie v tej-ktorej veci ide.

K tvrdeniu o nezákonnom sudcovi v odvolacom konaní

32. Sťažovateľ namieta formalistické vysporiadanie sa najvyššieho súdu s jeho dovolacími argumentmi týkajúcimi sa uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku [bod 6 písm. b), c) a d) tohto uznesenia, pozn.]. Predmetnú argumentáciu prepája s tvrdením, že prípadné uplatnenie námietky týkajúcej sa nezákonného zloženia senátu odvolacieho senátu by bolo v konaní pred krajským súdom iluzórne. Inými slovami, základom sťažovateľovej argumentácie v tejto časti ústavnej sťažnosti je v podstate tvrdenie o nesprávnej interpretácii ustanovenia Trestného poriadku regulujúceho podmienky na uplatnenie predpísaných dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu.

33. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k predmetnej problematike konštatoval, že na uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku sa vyžaduje splnenie podmienky podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, ktorého znenie citoval. S poukazom na závery zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 74/2015 z 8. decembra 2015 [na zjednotenie výkladu a aplikácie dotknutého § 371 ods. 4 Trestného poriadku vo vzťahu k § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdom Slovenskej republiky 2/2016 pod č. 11 – R 11/2016] uviedol, že sťažovateľ síce v dovolaní atakoval nezákonnosť zloženia senátu krajského súdu rozhodujúceho o jeho odvolaní (v tejto súvislosti aj zmeny na jednotlivých termínoch verejného zasadnutia), no predmetnú skutočnosť nenamietal v priebehu odvolacieho konania. V nadväznosti na uvedené podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľ nesplnil podmienku podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, a tým nemohol s úspechom uplatniť dotknutý dovolací dôvod (s. 11 až 13 napadnutého uznesenia, pozn.).

34. Ústavný súd sa zamerlal na zodpovedanie otázky, či konajúcim súdom zvolená interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je záver napadnutého uznesenia najvyššieho súdu odôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

35. Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa ods. 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Ústavný súd je predovšetkým toho názoru, že znenie dotknutého ustanovenia Trestného poriadku je jasné, a teda aplikovateľné aj bez potreby predchádzajúcej bližšej interpretácie. Napokon aj najvyšší súd zjednocujúcim stanoviskom R 11/2016 judikoval (tak ako na to poukázal aj najvyšší súd, pozn.), že čl. 2 ods. 2 ústavy limituje uplatnenie ohrozených alebo porušených subjektívnych práv v konaní pred štátnymi orgánmi postupom týchto orgánov ustanoveným zákonom, z čoho vyplývajú aj obmedzenia ustanovené zákonom (lehota alebo iná podmienka na uplatnenie práva). Nezáleží na tom, či ide o právo vyplývajúce aj priamo z ústavy alebo „len“ zo zákona. Ak Trestný poriadok ustanovuje pre uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku podmienku námietky dovolateľovi známej okolnosti, ktorá uplatnený dovolací dôvod zakladá, už v predchádzajúcom (najneskôr odvolacom) konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), nie je možné bez takého postupu dotknutý dôvod dovolania úspešne použiť a dovolací súd v takom prípade dovolanie vždy odmietne ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (m. m. II. ÚS 328/2019, II. ÚS 513/2021, II. ÚS 359/2023).

36. Na zmysel a účel dotknutého ustanovenia Trestného poriadku najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti poukazuje uvádzajúc, že vzhľadom na povahu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku určeného k náprave len taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd závažného charakteru predstavuje dovolací súd poslednú inštanciu preskúmavajúcu nedostatky preskúmané už odvolacím súdom a ním nenapravené, prípadne ním spôsobené, čomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (pokiaľ nejde o zákonné výnimky) a povinnosť namietat' niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 17/2018 z 21. augusta 2018). Podľa už uvedeného zjednocujúceho stanoviska R 11/2016 platí všeobecná axióma, že zákon poskytuje ochranu tomu, kto sa o svoje práva náležite stará, t. j. kto si ich uplatňuje spôsobom predpokladaným v zákone. Preto ak obvinený mohol mať vedomosť o nezákonnom zložení súdu, resp. senátu, mohol a mal túto skutočnosť namietat' už v čase odvolacieho konania, a nie až v rámci mimoriadneho (dovolacieho) konania. Dikcia obmedzujúceho ustanovenia uvedená v § 371 ods. 4 Trestného poriadku prvej vete núti teda procesné strany k tomu, aby nezákonnosť im známych okolností (v danom prípade spočívajúcu v tvrdení o nezákonnom zložení senátu) namietali už v rámci súdneho konania do právoplatného skončenia trestného stíhania a nevyčkávali až na konanie o dovolaní. Nemožno v tejto súvislosti prehliadnuť, že uvedená pasivita oprávnenej osoby má negatívny vplyv na rýchlosť aj na hospodárnosť trestného konania. Okrem toho, otázky zákonnosti zloženia súdu (senátu) v zmysle § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku [ale napr. aj otázky príslušnosti súdu – § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku] majú byť posudzované v odvolacom konaní s tým, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného poriadku majú byť preskúmané až vo vzťahu k tomu, ako otázku príslušnosti súdu či zákonnosti zloženia súdu (senátu) v prípade, ak je sporná, vyriešil súd nižšieho stupňa.

37. Ústavný súd považuje za potrebné akcentovať, že sťažovateľ nepopieral neuplatnenie námietky nezákonného zloženia senátu v odvolacom konaní. Namietal dve skutočnosti, a to, že nevedel o konkrétnom zložení odvolacieho senátu z dôvodu, že sa nezúčastnil verejného zasadnutia 13. septembra 2018, hoci sa ho chcel zúčastniť, a zároveň, že nebol povinný uplatniť predmetnú námietku najneskôr v priebehu odvolacieho konania z dôvodu jej neúčinného uplatnenia v odvolacom konaní. Pokiaľ sťažovateľ konštatuje jeho nevedomosť o zložení senátu odvolacieho súdu z dôvodu, že sa nezúčastnil verejného zasadnutia, v tejto argumentácii ústavný súd nenašiel možnosť porušenia ním namietaných práv. Je pravdou, že sa predmetného verejného zasadnutia nezúčastnil, ale k bližším okolnostiam dotknutej námietky sa ústavný súd vyjadril v bode IV.2 uznesenia, na ktorý v tejto súvislosti poukazuje. V nadväznosti na závery (prezentované v bode IV.2) o ústavnej udržateľnosti postupu krajského súdu pri neakceptovaní sťažovateľovho ospravedlnenia z neúčasti na verejnom zasadnutí je predmetná námietka v tejto súvislosti irelevantná. Sťažovateľ sa teda mohol zúčastniť verejného zasadnutia, na ktorom by mal možnosť oboznámiť sa so zložením senátu. Zo súdneho spisu tiež vyplýva, že sťažovateľ do súdneho spisu (sp. zn. 4To/127/2017) nahliadal 30. augusta 2018. Mal teda vedomosť o tom, do ktorého senátu bola vec pridelená a o zložení senátu do tohto dátumu. V nadväznosti na uvedené sa mal možnosť oboznámiť aj s verejne prístupným rozvrhom práce (na internetovej stránke krajského súdu). Ak sťažovateľ bez aktívneho preverenia objektívne zistiteľného zloženia odvolacieho senátu (v tom-ktorom štádiu odvolacieho konania), na pozadí vlastnej pasivity poukazuje na svoju

predchádzajúcu subjektívnu nevedomosť o zložení senátu, ústavný súd už judikoval, že takýmto postupom nesplní kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré neumožňuje šetriť si argumenty, o ktorých vedel, resp. vedieť mohol a mal, a ktoré sa dali uplatniť ešte pred konaním o ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 529/2024).

37.1. Poukaz najvyššieho súdu na uznesenie sp. zn. 1 TdoV 13/2017 z 15. júna 2020 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 52/2021), na ktoré upriamil pozornosť vo svojom vyjadrení, ústavný súd považoval za podporný argument pre postup, ktorý v okolnostiach dotknutej veci dôvodne zvolil. Pokiaľ sťažovateľ rozporuje viazanosť najvyššieho súdu stanoviskami trestnoprávneho kolégia s poukazom na iný prípad iného sťažovateľa, toto nemá v okolnostiach veci relevanciu. V neposlednom rade sťažovateľ atakuje aj nedôsledné dodržiavanie judikátu R 52/2021 v jeho iných veciach (sp. zn. 3 Tdo 35/2021 a sp. zn. 6 Tdo 77/2019), k čomu ústavný súd po ich preštudovaní bez potreby ďalšej bližšej konkretizácie v sumáre uvádza, že potrebu aplikovať § 371 ods. 4 Trestného poriadku (ako je zrejmé z bodu 36 tohto uznesenia) odobril už aj ústavný súd vo svojich viacerých rozhodnutiach, pričom ani v okolnostiach prerokovanej veci nevidí dôvod odkloniť sa od tejto rozhodovacej praxe. V prípade sťažovateľom atakovaných rozhodnutí je potrebné uviesť, že ústavný súd nie je viazaný posúdením tej-ktorej veci zo strany najvyššieho súdu. Napriek tomu uvádza, že jedno z nich (sp. zn. 6 Tdo 77/2019) bolo vydané ešte pred rozhodnutím R 52/2021 a z druhého z predmetných rozhodnutí (sp. zn. 3 Tdo 35/2021) bez ďalšieho explicitne nevyplýva, že by sťažovateľ uplatnil prvýkrát námietku zloženia senátu v dovolacom konaní.

38. Pokiaľ sťažovateľ odôvodňuje neuplatnenie predmetnej námietky tým, že odvolací súd by nemal možnosť zmeniť rozvrh práce (jej uplatnenie by bolo iluzórnym), vzhľadom na fakty popísané v bode 36 a 37 tohto uznesenia nemá predmetná argumentácia v okolnostiach dotknutej veci opodstatnenie. Odvolací súd by sa ňou musel zaoberať a následne by sa s jej uplatnením v dovolaní musel vysporiadať aj dovolací súd, ktorého rozhodnutie je po splnení zákonných predpokladov preskúmateľné ústavným súdom.

39. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

40. Možno sumarizovať, že najvyšší súd sa pertraktovanej otázke venoval a preskúmateľne ju odôvodnil, t. j. odmietol predmetnú časť dovolania z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku. Ústavný súd nenašiel dôvod na prípadné prisvedčenie sťažovateľovej argumentácii o formalistickom vysporiadaní sa s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa

odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

IV.2. K namietanému porušeniu práva na kontradiktórne súdne konanie a práva na obhajobu:

41. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv najvyšším súdom, ktorý odobril formalistický výklad § 120 ods. 2 Trestného poriadku zo strany odvolacieho súdu; ten uskutočnil verejné zasadnutie 13. septembra 2018, na ktorom vykonal dokazovanie a rozhodol rozsudkom v jeho neprítomnosti, a to napriek doručenému ospravedlneniu a trvaniu na svojej účasti na ňom, t. j. vykonal ho v jeho neprítomnosti bez splnenia zákonných podmienok.

42. Ústavný súd zistil, že predmetnej problematike sa najvyšší súd venoval na s. 18 až 20 namietaného rozhodnutia, pričom ústavný súd v ňom nenašiel takú možnosť porušenia, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

43. Najvyšší súd nedospel k záveru o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a odobril postup odvolacieho súdu, ktorý v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti sťažovateľa. Urobil tak z dôvodu, že sťažovateľ predložil krajskému súdu iba potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti spolu s vlastným ospravedlnením neúčasti na verejnom zasadnutí z dôvodu náhleho zhoršenia zdravotného stavu, v ktorom žiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho prítomnosti. Predloženie vyjadrenia ošetrojúceho lekára podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku v konaní absentovalo (bližšie s. 18 až 20 napadnutého uznesenia, pozn.).

44. Podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

45. Aby bolo ospravedlnenie z úkonu trestného konania zo zdravotných dôvodov relevantné, nestačí, že obvinený má objektívne sťaženú účasť na úkone trestného konania zo zdravotných dôvodov alebo že si obvinený subjektívne myslí, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone trestného konania, ale obvinenému jeho zdravotný stav objektívne medicínsky neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, a to preto, že z účasti na úkone hrozí alternatívne: a) ohrozenie života obvineného alebo závažné zhoršenie jeho zdravotného stavu (napr. musí ostať v nemocnici alebo má zásadné problémy so srdcom a akékoľvek rozrušenie hrozí ďalším infarktom, alebo pri úraze chrbtice je presúvanie značne nebezpečné), b) nebezpečenstvo rozšírenie nákazlivej ľudskej choroby. Ospravedlnená neúčasť obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je teda relevantná iba po vyjadrení ošetrojúceho lekára, ktoré potvrdí že obvinenému jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný (ČENTÉŠ, J., KURILOVSKÁ, L., ŠIMOVČEK, I., BURDA, E. a kol. Trestný poriadok I. 1. vydanie. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2021. s. 769 – 770.).

46. Z napadnutého uznesenia, ako aj zo súdneho spisu je zrejmé, že sťažovateľ síce predložil konajúcemu súdu vlastné ospravedlnenie z neúčasti na verejnom zasadnutí nariadenom na 13. september 2018 zo zdravotných dôvodov, ku ktorému pripojil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti vydaný všeobecným lekárom pre dospelých (v zmysle pečiatky na tomto potvrdení), avšak vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktorý by osobitne posúdil možnosť jeho účasti na úkone, na ktorý bol predvolaný, vzhľadom na jeho zdravotný stav, nepripojil. Preto ak konajúce súdy vyhodnotili, že na podklade predmetných dokumentov nie sú splnené podmienky podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku a úkon bol vykonaný, ústavný súd nemôže uzatvoriť, že by tento postup nebol ústavne udržateľný. Odvolací súd (ako aj najvyšší súd, ktorý odobril jeho postup) dodržal literu zákona, pričom nemožno opomenúť, že pokiaľ jej naplnenie sťažovateľ na viacerých miestach ústavnej sťažnosti nazýva formalistickým, ústavný súd sa s týmto tvrdením nemôže v okolnostiach prerokúvanej veci stotožniť, t. j. nemôže súhlasiť s tým, že pokiaľ zákon v okolnostiach prerokúvanej veci explicitne a zrozumiteľne vyžaduje naplnenie podmienok, po splnení ktorých súd vykoná, resp. nevykoná nejaký úkon, polemikou s takým zákonným ustanovením možno dosiahnuť iný výsledok. Pokiaľ zákonné ustanovenie predpokladá predloženie vyjadrenia ošetrojúceho lekára a v podstate „slovné“ zhodnotenie jeho zdravotného stavu, nie je toto možné zamieňať so zhodnotením zdravotného stavu zo strany samotného sťažovateľa. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ atakuje súd, aby iniciatívne zisťoval, či na podklade potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti bol, resp. nebol schopný dostaviť sa na zasadnutie, no zároveň žiadnym spôsobom nenamieta, že by mu ošetrojúci lekár odmietol vyjadrenie tohto druhu uviesť, resp. neuvádza iné okolnosti vysvetľujúce ním zvolený postup napriek skutočnosti, že nepopiera vedomosť o znení zákona (uvádza, že to nebolo „v jeho silách“).

47. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že dovolací súd na podklade formulovanej interpretácie relevantnej právnej úpravy sťažovateľovi jasne a dostatočne vysvetlil, že ním prezentovaná argumentácia obsiahnutá v podanom dovolaní neumožňovala vyhovieť jeho požiadavkám a predstavám, pretože verejné zasadnutie na krajskom súde bolo vykonané v neprítomnosti sťažovateľa za splnenia všetkých zákonných podmienok. Uvedené predstavuje jasnú a zreteľnú odpoveď na ťažiskové argumenty sťažovateľa. Závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení je aj v tejto jeho časti potrebné považovať za ústavne udržateľné a ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.3. K namietanému porušeniu práva na verejné vyhlásenie rozsudku:

48. Sťažovateľ atakuje právny názor dovolacieho súdu, že právo na verejné vyhlásenie rozsudku nemožno subsumovať pod žiaden z dovolacích dôvodov. Namieta, že rozsudok súdu prvého stupňa nebol vyhlásený v celosti, t. j. bez tzv. skutkovej vety.

49. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 463/2018). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017,

IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.) (I. ÚS 478/2022).

50. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia ústavnej sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ani nemôže o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite rozhodovať (m. m. IV. ÚS 279/07, III. ÚS 583/2015, III. ÚS 26/2016).

51. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nepopísal, aký vplyv malo dotknuté pochybenie (bod 48 tohto uznesenia) na ním namietané práva. Zároveň eventuálne neuviedol ani fakt, pod aký dovolací dôvod, pokiaľ tvrdí, že ide o dovolací dôvod, mal dovolací súd subsumovať jeho dovoláciu argumentáciu. V tomto smere teda ústavnoprávnu argumentáciu nerozvíjal, žiadnym spôsobom nepolemizoval s vysloveným záverom najvyššieho súdu okrem tvrdenia, že verejné vyhlásenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý proces. Jeho argumentácia má tzv. konštatačný charakter, v dôsledku čoho nemá možnosť privodiť neústavnosť prerokovávaného rozhodnutia. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na ich kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

52. Keďže predmetná ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúci s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ju odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

IV.4. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a ochranu súkromia:

53. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že „*dovolací súd na viaceré dovolacie námietky sťažovateľ nereagoval ústavne relevantným spôsobom.*“, k čomu ďalej neuvádza žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu. S použitím teoretických východísk podľa bodu 49 až 51 tohto uznesenia ústavný súd opakuje, že nedostatok právne relevantného odôvodnenia ústavnej sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ani nemôže o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite rozhodovať (m. m. IV. ÚS 279/07, III. ÚS 583/2015, III. ÚS 26/2016). Podľa názoru ústavného súdu ani ohľadom tejto časti ústavnej sťažnosti neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie predmetného nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu (m. m. I. ÚS 155/2019). Keďže predmetná ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie, ústavný súd ju odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

54. Sťažovateľ atakuje aj zákonnosť zabezpečenia časti dôkazov. V konkrétnosti namieta nezákonnosť správy Orange Slovensko, a.s., o lokalizácii mobilného telefónu a z nej plynúcich dôkazov (ako sú vyšetrovací pokus, ktorý sa má výslovne odvolávať na lokalizačné údaje), keďže táto bola zabezpečená bez relevantného príkazu súdu podľa § 116 Trestného poriadku (bez akéhokoľvek iného predchádzajúceho rozhodnutia súdu). V nadväznosti na to malo dôjsť aj k zásahu do jeho práva na súkromie (vrátane práva na ochranu osobných údajov). Podľa názoru sťažovateľa odvolací súd prijal arbitrárnu argumentáciu, že správa spoločnosti Orange Slovensko, a.s., s prílohou o lokalizácii nemusela byť zabezpečená s predchádzajúcim príkazom súdu podľa § 116 Trestného poriadku, čo odobril aj dovolací súd, ktorého uznesenie namieta. Atakuje aj nedostatok proporcionality, keďže ani dovolací súd neuviedol, z akého dôvodu museli byť použité takéto invazívne prostriedky.

55. V prvom rade je opätovne nutné akcentovať, že sťažovateľova ústavnoprávna argumentácia je minimálna, pričom jej obsah je zväčša koncipovaný ako ďalší opravný prostriedok, resp. vyjadrenie nesúhlasu so závermi napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd považuje v tejto súvislosti potrebné doplniť, že je nevyhnutné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať ani rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi, čo možno badať práve v prípade sťažovateľa. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05). V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd pristúpil k prerokovaniu ústavnej sťažnosti v tejto časti v takom rozsahu, aký je uvedený v nasledujúcich bodoch tohto uznesenia.

56. Ústavný súd k predmetnej časti považuje za potrebné uviesť, že spravodlivosť konania v trestných veciach musí byť zachovaná za každých okolností, avšak určenie, či konanie bolo spravodlivé, nemôže byť založené na jednom a nemennom pravidle a vždy je treba prihliadnuť na okolnosti každej veci a zistiť, či konanie bolo spravodlivé ako celok. To znamená, že je potrebné v každej jednotlivéj veci prihliadnuť na priebeh celého súdneho konania a nemožno prihliadať izolovane len na jeho jeden konkrétny aspekt či na jednu konkrétnu skutočnosť (v angličtine „incident“) v tomto konaní (m. m. rozhodnutie ESLP vo veci Beuze proti Belgicku, body 120 a 121 odôvodnenia).

57. Pri namietanom porušení práv vyplývajúcich z dohovoru použitím nezákonne získaných dôkazov treba vo všeobecnosti vždy zistiť, či konanie bolo spravodlivé ako celok vrátane spôsobu, akým boli dôkazy získané. Preto je potrebné preskúmať namietanú nezákonnosť a v prípade, ak došlo k porušeniu práv vyplývajúcich z dohovoru, aj povahu tohto porušenia (rozhodnutie ESLP vo veci Allan proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 48539/99, bod 42 odôvodnenia).

58. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý, a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný, resp. rozhodujúci dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona orgánom verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou, resp. dohovorom garantovaného práva (m. m. IV. ÚS 104/2012).

59. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nezákonnosť správy [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o lokalizácii mobilného telefónu (poukazuje na správu z 31. októbra 2012, ale aj z 22. marca 2011 a úradný záznam z 19. júna 2012) a z nej plynúceho dôkazu, a to vyšetrovacieho pokusu, ktorý sa mal výslovne odvolávať na tieto lokalizačné údaje a ktorý mal byť vo veci rozhodujúci. Zároveň namieta vysporiadanie sa s touto nezákonnosťou zo strany dovolacieho súdu.

60. Ústavný súd stál pred úlohou posúdiť, či tvrdená nezákonnosť ohrozila spravodlivosť trestného konania ako celku.

61. Samotné posúdenie spravodlivosti konania ako celku potom vychádza zo všeobecných zásad týkajúcich sa práva na spravodlivé konanie (bod 57 odôvodnenia tohto rozhodnutia), pričom ESLP stanovil (nie vyčerpávajúcim spôsobom) niekoľko hlavných kritérií, na ktoré je potrebné prihliadnuť:

- a) či bol sťažovateľ v osobitne zraniteľnom postavení (napr. z dôvodu veku alebo rozumových schopností);
- b) právna úprava prípravného konania a prípustnosti dôkazov v konaní pred súdom a jej rešpektovanie;
- c) či mal sťažovateľ možnosť namietat' proti vierohodnosti a použitiu získaných dôkazov;
- d) kvalitu týchto dôkazov, resp. či okolnosti ich získania spochybňujú ich spoľahlivosť a presnosť;
- e) v prípade nezákonne získaných dôkazov aj povahu tejto nezákonnosti, resp. či došlo aj k porušeniu práv vyplývajúcich z ďalších článkov a dohovoru, a povahu tohto porušenia;
- f) akým spôsobom boli nezákonne získané dôkazy použité, osobitne či boli podstatnou alebo významnou časťou usvedčujúcich dôkazov, ako aj dôkaznú silu ostatných dôkazov;
- g) váhu spoločenského záujmu na vyšetrení a potrestaní dotknutého trestného činu;
- h) ďalšie procesné záruky sťažovateľových práv.

62. Osobitne ku kritériám uvedeným v bode 61 odôvodnenia tohto rozhodnutia pod písmenami d) a f) na tomto mieste ústavný súd ešte dodáva, že pri posudzovaní dôkaznej sily (kvality) dôkazov nevyvoláva posúdenie spravodlivosti konania ako celku žiadne otázky tam, kde sporné dôkazy neboli podporené žiadnymi ďalšími dôkazmi. Na druhej strane ak sú tieto dôkazy presvedčivé a nehrozí, že by mohli byť nevierohodné, potom je potreba ďalšieho dôkazného materiálu tomu zodpovedajúcim spôsobom menšia (pozri napr. rozhodnutie ESLP vo veci Bykov proti Rusku, bod 90 odôvodnenia).

63. Ústavný súd tieto skutočnosti starostlivo posúdil, pričom pri skúmaní už uvedených procesných garancií pri hodnotení spravodlivosti trestného konania ako celku dospel k záveru, že osobitnú pozornosť (najmä so zreteľom na konštatovanie odvolacieho súdu potvrdené dovolacím súdom o tom, že na informačno-technické prostriedky nie je možné prihliadnúť ako na zákonne získané dôkazy) si v individuálnych okolnostiach prejednávanej veci zaslúži posúdenie a pregnantné vyhodnotenie okolnosti, či bola sťažovateľova vina uznaná na podklade namietaných alebo aj iných dôkazov. Bez zohľadnenia tejto skutočnosti nie je možné vykonať komplexné ústavnoprávne posúdenie spravodlivosti trestného konania ako celku vo vzťahu k sťažovateľovým výhradám uvedeným v ústavnej sťažnosti (bod 53, resp. 59 tohto uznesenia, pozn.).

64. Ústavný súd sa tak zameril na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. Vo vzťahu k právnym záverom odôvodňujúcim výrok rozsudku o vine sa žiada osobitne akcentovať, že tento musí byť výrazom celkom jednoznačného, žiadne dôvodné pochybnosti nevzbudzujúceho záveru, že sa práve obžalovaný dopustil skutku uvedeného vo výroku rozsudku, že tento skutok vykazuje znaky niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti trestného zákona, a to v spojení so znakmi všeobecnej časti (porov. III. ÚS 25/06).

65. Ústavný súd, berúc do úvahy už zmienené východiská, pristúpil pri skúmaní ústavnej sťažnosti k posúdeniu toho, či ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu spĺňa už zmienené kritériá.

66. Ústavný súd akcentuje, že sťažovateľ považoval ním rozporované dôkazy za rozhodujúce pre uznanie jeho viny. Z odôvodnenia krajského súdu je pritom zrejmé, že súd pri jeho uznaní za vinného vychádzal aj z iných dôkazov, ako tých, ktorých nezákonnosť sťažovateľ namieta, resp. ohľadom ktorých krajský súd sám skonštatoval nezákonnosť. Krajský súd nemal o výroku o vine sťažovateľa žiadne pochybnosti. Nemal dôvod spochybniť dôveryhodnosť výpovede poškodeného, s ktorou korešpondovali výpovede troch svedkov, a na to nadväzujúcich nepriamych dôkazov, predovšetkým originál vyšetrovacieho spisu pod ČVS: ORP-192/3-OEK-B1-2010, zápisnicu o knihe návštev, vyjadrenie telefónneho operátora (č. l. 141 – 142) a prevádzkové údaje z informačného systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o uskutočnených telefonických hovoroch. Na informačno-technické prostriedky neprihliadol ako na zákonne získané dôkazy. Zároveň však akcentoval, že všetky ostatné dôkazy, zabezpečené tak v prípravnom konaní, ako aj v súdnom konaní, ktoré boli získané zákonným spôsobom, boli postačujúce pre záver, že bolo jednoznačne preukázané, že sťažovateľ sa skutku, pre ktorý bola na neho považovala obžaloba, dopustil.

67. Dovolací súd v danej súvislosti odobril krajským súdom prezentovanú argumentáciu (bod 66). Sťažovateľom v dovolaní namietané dôkazy podľa neho neboli odvodené z dôkazov získaných z údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke podľa § 116 Trestného poriadku, a teda nebol dôvod konštatovať ich nezákonnosť (s. 21 napadnutého uznesenia).

68. Ústavný súd, vychádzajúc zo spravodlivosti konania ako celku, uvádza, že sťažovateľ mal v priebehu konania možnosť vyjadriť sa k jednotlivým vo veci vykonaným dôkazom. Pokiaľ niektorý z nich považoval za nezákonný, čiastočne mu dal za pravdu aj odvolací súd. Zároveň však ale vyslovil, že sťažovateľova vina bola aj neprihliadnutím na ne preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Popísal pritom, na aké konkrétne dôkazy v tejto súvislosti prihliadal (bod 66 tohto uznesenia), čo napokon odobril aj dovolací súd.

69. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že z informácií získaných z nezákonných dôkazov vychádzali aj iné dôkazy vo veci, a teda napr. aj vyšetrovací pokus, ústavný súd považuje za potrebné dodať, že nie je skutkovým súdom, a teda nemá povinnosť posudzovať, či ten-ktorý konkrétny dôkaz vychádza z údajov zistených získaním iného dôkazu, a teda predmetnú situáciu skutkovo vyhodnocovať; o to viac, pokiaľ to ani sťažovateľ jasne a zrozumiteľne v konkrétnostiach nevysvetlil.

70. Z odôvodnení všeobecných súdov vyplýva, že sťažovateľova vina bola uznaná na podklade viacerých vo veci vykonaných dôkazov, ktoré presvedčivým spôsobom odobrujú predmetný záver o jeho vine. Z pohľadu ich dôkaznej sily je pritom možné uviesť, že skutočnosti, ktoré z nich vyplývajú a boli popísané na s. 13 rozsudku krajského súdu, korešpondujú so skutočnosťami popísanými v skutkovej vete rozsudku.

71. V tejto súvislosti ústavný súd považuje osobitne potrebné poukázať aj na časť odôvodnenia krajského súdu, v ktorom vo svojej podstate posudzoval váhu spoločenského záujmu na vyšetrení a potrestaní dotknutého trestného činu. Vo vzťahu k uloženému trestu zákazu činnosti krajský súd vyslovil, že sa tým chráni nezávadný výkon funkcie policajta, ako aj to, že sťažovateľ sa podľa neho správal korupčným spôsobom ako príslušník Policajného zboru, a teda účelom trestu je zároveň vychovávať páchatel'a a ostatných občanov k náležitému morálnemu vzťahu k nezávadnému výkonu svojej funkcie, resp. povolania.

72. Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou v tejto veci nebolo posúdiť vinu sťažovateľ'a, ale preveriť, či skutočnosti uvedené v namietanom rozhodnutí dávajú dostatočný záver pre výroky v ňom obsiahnuté. Dospel pritom k záveru, že všeobecné súdy sa dostatočným a presvedčivým spôsobom vysporiadali s relevantnými námietkami sťažovateľ'a, a to v rozsahu a spôsobom, ktorý vyplýva z tohto uznesenia ústavného súdu, v nadväznosti na čo odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľ'a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z rovnakého dôvodu následne odmietol časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal zásah do jeho súkromia, keďže porušenie práva na súkromie nevyhnutne prepájal s tvrdením o nezákonne vykonaných dôkazoch a porušením práva na spravodlivý proces. Keďže v okolnostiach prerokúvanej veci nebolo v tejto súvislosti konštatované porušenie práv, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva na súkromie.

IV.5. K navrhovanému prerušeniu konania a návrhu na začatie konania o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie:

73. Podľa § 61 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže konanie prerušiť, ak rozhodne, že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

74. Sťažovateľ vo vyjadrení z 25. augusta 2025 doručenom ústavnému súdu na jeho výzvu odôvodňuje potrebu iniciovania prejudiciálneho konania ústavným súdom v prípade, ak sa ústavný súd nestotožní s jeho argumentáciou. V tom prípade navrhuje, aby sa ústavný súd obrátil na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou v nasledujúcom znení: „*Uplatnia sa závery Rozsudku SDEU, sp. zn. C-746/18 zo dňa 02.03.2021 na prejednávajúcu vec, v ktorej boli lokalizačné údaje získané policajným orgánom od poskytovateľa elektronických komunikačných služieb bez predchádzajúceho súhlasu súdu alebo nezávislého správneho orgánu na základe vnútroštátneho ustanovenia akým*

je § 3 ods. 1 Trestného poriadku, a súčasne bez toho, aby sa takýto prístup obmedzoval na konania týkajúce sa boja proti závažnej trestnej činnosti alebo predchádzaniu vážnym hrozbám pre verejnú bezpečnosť, a to bez ohľadu na dĺžku obdobia, za ktoré bol prístup k uvedeným údajom vyžiadaný, na množstvo, ako aj druh dostupných údajov v rámci tohto obdobia.”

75. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde možno ústavnú sťažnosť podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

76. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 11. apríla 2024. V tom čase začala sťažovateľovi plynúť zákonom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti nemu. Sťažovateľ na podklade výzvy ústavného súdu na vyjadrenie sa k stanovisku najvyššieho súdu pred prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie v rámci repliky koncipoval prejudiciálnu otázku citovanú v bode 74 tohto uznesenia. Predmetné podanie doručil ústavnému súdu 25. augusta 2025. V podanej ústavnej sťažnosti potrebu iniciovania prejudiciálneho konania zo strany ústavného súdu nezmienil. Je teda zrejmé, že svoju ústavnú sťažnosť doplnil o návrh na iniciovanie predmetného konania nad rámec svojej skoršej argumentácie, t. j. rozšíril návrh na rozhodnutie. Doplnenie ústavnej sťažnosti je podanie vo veci samej, na ktoré sa vzťahujú rovnaké formálne požiadavky a procesné podmienky, aké sa vzťahujú na samostatne podanú ústavnú sťažnosť (IV. ÚS 552/2022). Tým je aj podanie ústavnej sťažnosti v zákonom stanovenej lehote podľa § 124 zákona o ústavnej sťažnosti. K predmetnému rozšíreniu teda došlo po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, v dôsledku čoho bolo možné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 561/2025).

77. Ústavný súd preto nenašiel dôvod na začatie konania o prejudiciálnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol (bod 2 výroku uznesenia).

78. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu